

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

København, den 21. december 2011
Sagsnr.: 13001
Dok. nr.: 316868

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har i brev af 7. december 2011 stillet følgende spørgsmål nr. 54 (Alm. del) som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Erling Bonnesen (V).

Spørgsmål 54:

”Med henvisning til artiklerne ”Gårdbutikker må kun sælge lokalt” og ”Strammere regler gør livet svært for gårdbutikker” i Nordjyske Stiftstidende den 6. December 2011 om Rævhede Naturprodukter bedes ministeren kommentere de fremsatte problemstillinger, herunder at virksomheden ikke må afsætte sine produkter mere end 50 km. fra produktionsstedet og de fremsatte synspunkter om, at reglerne fortolkes/administreres mere restriktivt i Danmark end i andre lande. Samtidig bedes ministeren redegøre for eventuelle dispensationsmuligheder og reglerne for autorisation.”

Svar:

Reglerne på fødevarerområdet skelner mellem detailvirksomheder og engrosvirksomheder. Hvis man vil sælge til detailvirksomheder er udgangspunktet, at man skal være engrosvirksomhed, mens detailvirksomheder afsætter deres produkter til den endelige forbruger. For at give mulighed for salg, eksempelvis fra den lokale detailslagter til det lokale plejehjem, er der etableret en undtagelse for detailbutikker.

I undtagelsen skelnes mellem to typer af fødevarer. Salg af *animalske* fødevarer (fødevarer med kød, fisk, mælk og æg) og *ikke-animalske* fødevarer (fx frugt, grønt og mel). Undtagelsen består af fire betingelser, for at en detailvirksomhed kan sælge til andre detailvirksomheder uden at skulle skifte status til engrosvirksomhed:

1. Fælles for de to typer af fødevarer er, at detailvirksomheden stadig skal have karakter af detailvirksomhed, dvs. den skal have salg til den endelige forbruger.

2. Fælles for de to typer af fødevarer er, at salget til andre detailvirksomheder kun må udgøre en vis del af den totale omsætning:
 - a. For ikke-animalske fødevarer må salget til andre detailvirksomheder højst udgøre 2/3 af den totale omsætning af ikke-animalske fødevarer.
 - b. For animalske fødevarer må salget til andre detailvirksomheder højst udgøre 1/3 af den totale omsætning af animalske fødevarer.
3. For animalske fødevarer må salget til andre detailvirksomheder højst udgøre 1.500 kg pr. uge regnet som gennemsnit over virksomhedens regnskabsår.
4. For animalske fødevarer må salget til andre detailvirksomheder kun ske til virksomheder, som ligger højst 50 km væk. Der er dog en undtagelse for særlige produkter, fx pølser med et særligt krydderi eller særlige egnsspecialiteter. For disse produkter gælder, at der må afsættes op til 100 kg pr. uge regnet som gennemsnit over virksomhedens regnskabsår til andre detailvirksomheder i hele landet. Det giver således mulighed for et større salg end 100 kg i en kort periode, hvis der er tale om en sæsonsPECIALITET.

Der er ikke i de danske regler indføjet mulighed for yderligere dispensation end de ovenfor beskrevne undtagelser. Hvis en detailvirksomhed ønsker mulighed for et større salg til andre detailvirksomheder, end undtagelserne giver mulighed for, skal den registreres som engrosvirksomhed.

Der er således ikke tale om, at man skal have en eksportautorisation, for at sælge produkter produceret i Åbybro, i Hobro. Der er tale om, at der er visse begrænsninger i, hvordan en detailbutik kan afsætte fødevarer til andre detailbutikker uden at skulle ændre status til engrosvirksomhed.

Uanset om en virksomhed har status af engros- eller detailvirksomhed, skal den naturligvis altid være indrettet og drevet på en måde, der passer til dens aktiviteter. Reglerne på fødevarerområdet er fleksible, så virksomhederne har vide rammer for at tilpasse indretning og drift. Der er nogle supplerende krav til engrosvirksomheder, der håndterer animalske fødevarer. Der er kun supplerende indretningskrav til kødvirksomheder, ikke til virksomheder, der håndterer fisk, mælk og æg. Generelt er der krav om, at engrosvirksomheder, der håndterer animalske fødevarer, skal mærke varerne med identifikationsmærke.

Grunden til der skelnes mellem detail- og engrosvirksomheder er for det første, at engrosvirksomheder betaler for den offentlige kontrol, mens detailvirksomheder ikke gør. For det andet er der supplerende krav til indretning og drift af engrosvirksomheder, der håndterer animalske fødevarer. Det er derfor nødvendigt at vide, om en virksomhed er detailvirksomhed eller engrosvirksomhed.

Der er dog i forbindelse med Fødevarerforlig 2.0. opnået enighed mellem partierne om, at små kødvirksomheder, der producerer mindre end 5 tons om ugen, kun skal have to ordinære kontrolbesøg om året. Normalt skal en engroskødvirksomhed have fem kontrolbesøg om året.

Jeg finder, at der med de eksisterende regler, og inden for rammerne af den fælles EU-regulering, er fundet en rimelig balance mellem detailvirksomhedernes ønske om at kunne afsætte deres produkter til andre detailvirksomheder, og hensynet til ikke at skabe ulige konkurrenceforhold for engrosvirksomhederne. Man skal huske på, at der også er små engrosvirksomheder, som er i direkte konkurrence med detailvirksomhedernes salg til andre detailvirksomheder.

Alle fødevarer virksomheder skal være registreret som fødevarer virksomhed. De engros virksomheder, som producerer eller oplagrer animalske fødevarer, skal dog være autoriseret. Forskellen på registrering og autorisation er, at når en virksomhed anmelder sig til registrering, får den et svar tilbage, at den nu er registreret og kan påbegynde sine aktiviteter, mens en virksomhed, der skal autoriseres, først skal have et kontrolbesøg, før den får sin autorisation og kan påbegynde sine aktiviteter.

Med hensyn til spørgsmål om forholdene i andre medlemsstater vil jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. 51.

Mette Gjerskov

/Jonas Lund Mathisen